

תת"ע 12333/03 - דוד ישראל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע א-16-12333-03 מדינת ישראל נ' ישראל
תיק חיזוני: 14210282613

בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר
ה המבקש דוד ישראל
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

1. ראשית דברו:

בפני בקשה שהגיש המבקש לבטל גזר הדין שנפסק כנגדו ולמעשה מבקש הוא לחזור בו מהודאותו בפני ביהם"ש.

2. נסיבות המקירה:

ביום 21/4/21, הודה והורשע המבקש במסגרת הסדר טיעון בעבירות שייחסו לו בכתב האישום (נהיגה ללא רישיון נהיגה תקין, נהיגה ללא ביטוח תקין ולא רישוי רכב תקין) ובין היתר גזר עליון עונש פסילה לתקופה של 5 חודשים בפועל. ביום 20/07/21 ביקש המבקש לבטל את גזר הדין ולמעשה לחזור בו מהודאותו בשל הטענה כי לא הבין את משמעות הودאותו וסביר באופן מוטעה באשר לתקופת הפסילה שתוטל עליו).

3. דין והכרעה:

סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי נאשם רשאי לחזור בו מהודאה שמסר במהלך המשפט אם הרשה זאת בית המשפט "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". היתר כאמור יהא מוצדק רק בנסיבות חריגות. למשל, כאשר מתוך מכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בגין רצונו החופשי, או תוך שהוא אינו מבין את משמעות הודאותו (ע"פ 945 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(2) 579, 572 (להלן - עניין פלוני); ע"פ 1958 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621; ע"פ 763/03 שמואל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); י' קדמי על סדר הדין בפליליים (חלק שני, תשס"ג) 996-1002).

ומן הכלל אל הפרט, יש לדחות את הבקשה, וזאת מן הטעמים הבאים:

עמוד 1

ראשית, ידוע כי כאשר ההודיה ניתנת שעה שה המבקש מיצג וההודיה ניתנה בעצה אחת עם הסניגור, ככל הנطיה תהיה שלא לאפשר לנאם לשוב בו מהודיה אלא במקרים ייחודיים של כשל ביצוג (ע"פ 3914/08 **עاسلה נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] מיום 8.9.2008**). ענייננו, המבקש היה מוצג לארוך כל ההליך לרבות בדיון מיום 26/4/21. מעבר לכך, המבקש נכח בדיון בעצמו ולאחר שסניגורו טען כי הקרא לבקשת כתבי האישום, המבקש הבין את תוכנם והודה בעבודותיהם (**שורת 16-10 לפרוטוקול הדיון מיום 26/4/21**).

למען הסר ספק, לא ניתן לראות כשל כלשהו ביצוגו של המבקש ע"י עוז'ד צברי בדיון מיום 26/4/21. שכן, כפי שטען עוז'ד צברי עצמו בדיון מיום 21/8/8, הרוי שככל לא היה בידיו כל מידע באשר להפקדת רישויון המבקש בתיק אחר והדבר נודע לו מפי המבקש רק לאחר סיום הדיון מיום 21/8/21.

שנייה, המבקש עצמו הודה ביום 26/4/21 בפני ביהם"ש במיחס לו, הבין את תוכן כתוב האישום ויתר מכך - הודה כי הבין את הסדר הטיעון שהוצע והסכים לו, משכך לא ניתן לקבל את הסבירו עפ"י סניגורו החדש מיום 21/8/21 לפחות לא הבין את שמעות הodiumתו. ככל שלא הבין המבקש את פרטי ההסדר לו הסכים מרצונו (אופן ותקופת הפסילה בפועל למשל) היה עליו לפנות לסניגורו בטרם עת.

שלישית, ידוע כי ככל שהבקשה מוגשת בשלב מאוחר, עולה החשש מניצול ההליך הפלילי באמצעות תמרון ביד' נאשם, המבקש לבחון את תוכנות ההליך ועל-פהיה להחוליט אם לדבוק בהodiumתו או לחזור בו ממנה ולהחדש את המשפט (רע"פ 2292/08 **שי אמסלם נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报]**) וגם בשלב שטרם גזר הדין תיתכן תesisנות מצד הנאשם (ע"פ 6028/13 **פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פס' 10 (20.3.2014)**). ענייננו, החליט המבקש להגיש בקשה לביטול גזר הדין ולחזור בו מהodiumתו רק כשלושה חודשים לאחר מתן גזר הדין שניתן בנסיבותיו ולאחר שלמעשה ידע בליו עוד בשעת ההליך באשר להפקדת רישויונו בתיק الآخر (כך עפ"י עוז'ד צברי בדבריו הנ"ל ופנויו של המבקש אליו בנושא זה רק לאחר מתן גזר הדין).

רביעית, חושبني כי קבלת בקשתו של המבקש תחת נסיבות כאלו דלעיל, עשויה לעודד ולעורר בקשות חוזרות ונשנות מסווג אלו, חרף העיתוי השגוי ולא כל הצדקה.

4. סוף דבר:

אשר על כן, הריני לדחות את בקשתו של המבקש לחזרה מהodiumתו.

על הנאשם להפקיד רישויונו בנסיבות בית המשפט עד ליום 1.8.22

המצירות תמציא העתק לצדים.

ניתנה היום כ"א סיון תשפ"ב 20 ביוני 2022 בהעדר הצדדים.